

РЕШЕНИЕ

№ 2156

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Емилия Александрова

Членове: Катя Хасъмска
Таня Кандилова

при участието на секретаря Кристина П. Г.а
като разгледа докладваното от Таня Кандилова Въззивно гражданско дело № 20241100501129 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на В. Г. А., малолетен, действащ чрез неговата майка и законен представител Р. С. Я., срещу решение № 10022 от 12.06.2023 г., постановено по реда на чл.247 и чл.250 от ГПК, поправено с решение от 14.10.2023 г., по гр.д. № 67764/2022 г. на Софийския районен съд, 181 състав, в частта, в която е отказано да се допълни основното решение № 6485/26.04.2023 г. по гр.д.№ 67764/2022 на СРС, 181 състав, като се определи падеж за плащане на присъдената месечна издръжка.

В жалбата си въззивникът твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, тъй като определянето на падеж за плащане на месечната издръжка е в интерес на детето, за да получи то необходимите средства за живота си своевременно. Моли да се отмени решението в тази част и да се постанови друго, с което да се уважи искането му за определяне на падеж за плащане на задължението до пето число на месеца, за който се дължи.

В. Г. А., малолетен, действащ чрез неговата майка и законен представител Р. С. Я., е подал въззивна жалба и срещу решението от 14.10.2023 г., по гр.д. № 67764/2022 г. на Софийския районен съд, 181 състав, с което са поправени очевидни фактически грешки в решение № 10022 от 12.06.2023 г., постановено по реда на чл.247 и чл.250 от ГПК, по гр.д.

№ 67764/2022 г. на Софийския районен съд, 181 състав, като неправилно по съображения и искания, аналогични на изложените във въззивната жалба срещу решението от 12.06.2023 г.

Претендира разноси за въззивната инстанция, за които представя списък по чл.80 от ГПК.

Подадена е и частна жалба от адв.Ш. срещу определение № 36493/14.10.2023 г., по гр.д.№ 67764/2022 г. на СРС, 181 състав, с което е изменено решение № 6485/26.04.2023 г. по гр.д.№ 67764/2022 г., на СРС, 181 състав, в частта за разноските и ответникът – въззиваема страна в настоящото производство е осъден да заплати на адв.Ш. сумата от 750.01 лева, на основание чл.38, ал.2 ЗАдв., вр. чл.78, ал.1 ГПК – възнаграждение за предоставена безплатна адвокатска помощ.

В частната жалба се правят оплаквания, че определението е неправилно – незаконосъобразно и необосновано. По подробно изложени съображения се моли за неговата отмяна и постановяване на друго, с което определението на районният съд относно присъденото адвокатско възнаграждение в размер на 750.01 лева, основание чл.38, ал.2 ЗАдв. в полза на адв.Ш., да бъде отменено, респективно – искането по чл.248 ГПК да бъде изцяло уважено, като бъде присъдено адвокатско възнаграждение на адв.Ш. в размер на общо 1500 лева (т.е още 749.99 лева).

Въззиваемата страна Г. А. А. не е взел становище по въззивните жалби и по частната жалба (последният не е изпълнил дадените му указания за преподписване на подадените чрез адв.А. – Ц. отговори, респ. не е потвърдил извършените от последната действия по подаването им без представителна власт, нито е представил пълномощно за последната, съдържащо овластяване за това, респ. за процесуално представителство пред въззивната инстанция, поради което и на основание чл.101, ал.3 ГПК процесуалните действия – подаване на отговор на въззивна жалба, респ. отговор на частна жалба, се считат за неизвършени).

В откритото съдебно заседание пред въззивния съд, проведено на 25.03.2024 г., производството по делото е прекратено в частта досежно въззивните жалби срещу решенията от 12.06.2023 г. и от 14.10.2023 г., по гр.д. № 67764/2022 г. на Софийския районен съд, 181 състав, подадени от непълнолетния А. Г. А., действащ лично и със съгласието на неговата майка Р. С. Я..

Въззивните жалби, са допустими. Подадени са в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и са срещу подлежащи на въззивно обжалване актове, които са валидни като цяло и допустими в обжалваната им част.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи, приема за установено следното:

С решение № 6485 от 26.04.2023 г., по гр.д. № 67764/2022 г. Софийският районен съд, 181 състав, е осъдил Г. А. А. на основание чл.143, ал.2 СК да заплаща на децата си А. Г. А. и В. Г. А. месечни издръжки в размер на по 250 лева, считано от 12.12.2022 г. (датата на предявяването на исквете за издръжка) до настъпване на основания за прекратяване или

изменяване на издръжките, като е отхвърлил исковите претенции за разликата до пълните им предявени размери от по 300 лева месечно, като неоснователни. Със същото решение Г. А. А. на основание чл.149 СК е осъден да заплаща на децата си А. Г. А. и В. Г. А. издръжки за минало време, а именно за периода 12.12.2021 г. – 11.12.2022 г., в размер на по 200 лева месечно, като е отхвърлил исковите претенции за разликата до пълните им предявени размери от по 300 лева месечно, като неоснователни. Първостепенният съд е допуснал предварително изпълнение на решението си в частта за присъдената издръжка в полза на П.-М. Г.а С., осъдил е Г. А. А. да заплати по сметка на СРС държавна такса върху присъдените издръжки в размер на 432 лева, а на адв.Г. Ц. Ш. - сумата в размер на 202 лева, на осн. чл.38, ал.1 ЗА – адвокатско възнаграждение, и е осъдил ищите да заплатят на ответника сумата в размер на 166.33 лева – разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно отхвърлената част на исковите претенции.

С решение № 10022/12.06.2023 г., по гр.д. № 67764/2022 г. Софийският районен съд, 181 състав, е допуснал поправка на очевидни фактически грешки в диспозитива на решението от 26.04.2023 г., състоящи се в погрешно изписване на лицата, в чиято полза са присъдени издръжките, по които е допуснато предварително изпълнение на решението и в погрешно изписване на фамилното име на техния пълномощник, в чиято полза е присъдено възнаграждение по реда на чл.38, ал.1 ГПК за оказана безплатна адвокатска помощ, като вместо неправилно изписаното „в полза на П.-М. Г.а С., ЕГН *****“ е постановил да се чете „ в полза на А. Г. А., ЕГН *****“, и В. Г. А., ЕГН *****“, респ. вместо погрешно изписаното „адв.Г. Ц. Ш. „ да се чете „адв.Г. Ц. Ш.“. С решението от 12.03.2023 г. е допълнено основното решение от 26.04.2023 г. с присъждане на законната лихва за забава върху всяка просрочена вноска на издръжките, присъдени на основание чл.143, ал.2 СК и чл.149 СК и е отхвърлено искането за определяне на падеж на месечните задължения за издръжка до пето число от месеца, за който се отнасят.

С решение № 16602/14.10.2023 г. по гр.д. № 67764/2022 г. Софийският районен съд, 181 състав, е допуснал поправка на очевидни фактически грешки в диспозитива на решението от 12.03.2023 г., състоящи се в неправилно посочване на съответния ред от съдебния диспозитив, на който са били допуснати и отстранени очевидните фактически грешки, допуснати в основното решение от 26.04.2023 г., респ. на съответните редове от диспозитива на решението от 26.04.2023 г., които са допълнени с диспозитив за присъждане на лихвата за забава по чл. 146, ал. 1, изр. 2 СК и е отхвърлено искането за определяне на падеж на месечните задължения за издръжка до пето число месеца, за който се отнасят.

Ищите са се снабдили с изпълнителен лист за присъдените суми за издръжки, ведно със законната лихва за забава върху всяка просрочена вноска.

С определение от 14.10.2023 г. по гр.д.№ 67764/2022 г. Софийският районен съд, 181 състав, на основание чл.248 ГПК е изменил решение № 6485 от 26.04.2023 г., в частта за разноските, като на основание чл.78, ал.1 ГПК е осъдил Г. А. А. да заплати адв.Г. Ц. Ш. - сумата в размер на 750.01 лева, адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ.

Първоинстанционното решение №10022/12.06.2023 г., по гр.д. № 67764/2022 г., на Софийският районен съд, 181 състав, в атакуваната му част, в която е отказано да се допълни основното решение от 26.04.2023 г. по реда на чл.250 от ГПК, като се определи момента, в който настъпва изискуемостта на задължението за издръжка е правилно.

Доводите в жалбата са изцяло неоснователни. Първоинстанционният съд е съобразил, че задължението за издръжка е ежемесечно и е мотивирал отказа си с общото правилно на чл.70, ал.1 от ЗЗД, в който е предвидено, че срокът се смята уговорен в полза на длъжника, ако не следва друго от волята на страните или от естеството на задължението, а в случая липсва уговорка между страните за това в чия полза е уговорен срокът, а естеството на задължението за издръжка не предполага друго. Районният съд е изложил мотиви в тази насока, които се споделят от въззивния съд. В допълнение към мотивите на районния съд следва да се посочи, че макар да се дължи ежемесечно съгласно чл. 146, ал. 1 СК, законът не фиксира дата за плащане на издръжката в рамките на съответния месец, поради което и при липса на уговорка между страните за това в чия полза е уговорен срокът, задължението е платимо ежемесечно до последния ден на месеца, за който се дължи, когато и настъпва неговата изискуемост. Издръжката се присъжда по правилото на чл. 124, ал. 2 от ГПК: ответникът-родител се осъжда да изпълни повтарящи се задължения, макар тяхната изискуемост да настъпва в по-късен момент (така тълкувателно решение № 5 от 13.02.1992 г. по тълкувателно дело № 5/1991 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило сила).

Предвид изложеното решението от 12.06.2023 г. е правилно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, и като такова следва да бъде потвърдено.

Наведените доводи за неправилност на обжалваното решение от 14.10.2023 г. също са неоснователни.

Поправка на очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 247 ГПК се допуска, когато съществува несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в писмения текст на решението или когато има противоречие между мотивите и диспозитива на решението (в този смисъл Решение № 55 от 6.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 541/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 143 от 7.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1136/2009 г., I г. о., Решение № 73 от 4.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1130/2009 г., III г. о., Решение № 3202/29.X.1982 г. по гр. д. № 2762/82 г., II г. о. и мн. др.). За да са налице условията по чл. 247 ГПК е необходимо грешката да е установима без затруднения и да не се налага тълкуване на волята на съда. В настоящия случай е налице точно такова несъответствие и районният съд правилно е констатирал, че в решението от 12.03.2023 г., с което е отстранил очевидни фактически грешки, респ. е допълнил диспозитива на решението от 26.04.2023 г., неправилно е посочил съответния ред от съдебния диспозитив, който поправя и допълва. Това несъответствие може и следва да бъде поправено по реда на чл. 247 от ГПК, тъй като допуснатите грешка макар и да имат технически характер, по същество водят до несъответствие между мотивите и диспозитива на съдебния акт, и се отразяват на формираната действителна воля на съда и нейното външно изразяване в диспозитива на съдебното решение.

Първоинстанционното решение от 14.10.2023 г. е правилно. Налице са били очевидни фактически грешки, които съдът е поправил.

Съобразно изложеното, първоинстанционното решение от 14.10.2023 г., като правилно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърдено.

Частната жалба срещу определението от 14.10.2023 г., по гр.д.№ 67764/2022 г. на СРС, 181 състав, с което е изменено решение № 6485/26.04.2023 г., в частта за разноските и ответникът – въззиваема страна в настоящото производство е осъден да заплати на адв.Ш. сумата от 750.01 лева, възнаграждение на основание чл.38, ал.2 ЗА, е процесуално допустима.

Разгледана по същество частната жалба е неоснователна, по следните съображения :

В първоинстанционното производство ишците са били представлявани от един и същи адвокат, а именно от адв.Ш., като по делото не е спорно, че последната им е оказала безплатна правна помощ и съдействие по делото, а и това се установява от представените пълномощни (л.9 и л.10 от делото на СРС), в които изрично е отразено, че представителна власт за адвокатска защита ще бъде предоставена безплатно на основание чл.38, ал.1, т.3 ЗА.

Съдебна практика приема, че при предоставяне на правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1 от ЗА адвокатът се съгласява да осъществява безплатна правна помощ и процесуално представителство и да получи възнаграждение само доколкото изходът на делото е в интерес на представляваната от него страна и то след влизане в сила на съдебния акт, с който му се присъжда. Размерът на възнаграждението за безплатно осъществена правна помощ се определя съобразно размера на уважената/отхвърлена част от иска, т.е. според защитения интерес, при отчитане действителната фактическа и правна сложност на делото. При определяне на дължимото адвокатско възнаграждение на процесуалният представител на ишците за първоинстанционното производство, следва да бъде съобразена липсата на фактическа и правна сложност на делото и разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 6 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (НМРАВ). Съгласно цитираната разпоредба на чл.7, ал.1, т.6 от НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие по дела за издръжка минималният размер на адвокатското възнаграждение е 500 лева, без значение от броя на кумулативно съединените искове за издръжка. При това положение, с оглед уважената част на исковите претенции на адв.Ш. се следват разноски за оказаната от нея безплатна адвокатска защита на ишците в общ размер на 750 лева (2 x 375). С атакуваното определение районният съд е увеличил размера на адвокатското възнаграждение на частния жалбоподател на 750.01 лева.

Съобразно изложеното и с приложението на принципът, да не се влошава положението на жалбоподателя, при липса на друга жалба, определението от 14.10.2023 г. следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, въззивникът няма право на разноски. Такива не се присъждат и на въззиваемата страна, защото последната не е претендираща такива.

По аргумент от противното от чл. 78, ал. 6 от ГПК дължимите се държавни такса за двете въззивни жалби, както и за частната жалба, следва да останат в тежест на съда.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10022 от 12.06.2023 г., в обжалваната част, както и Решение № 16602/14.10.2023 г., с което е поправено, постановени по гр.д. № 67764/2022 г. на Софийския районен съд, ГО, 181 състав.

ПОТВЪРЖДАВА определение от 14.10.2023 г. по гр.д.№ 67764/2022 г. Софийският районен съд, ГО, 181 състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на въззивника В. Г. А., малолетен, действащ чрез неговата майка и законен представител Р. С. Я., за присъждане на разноски за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____